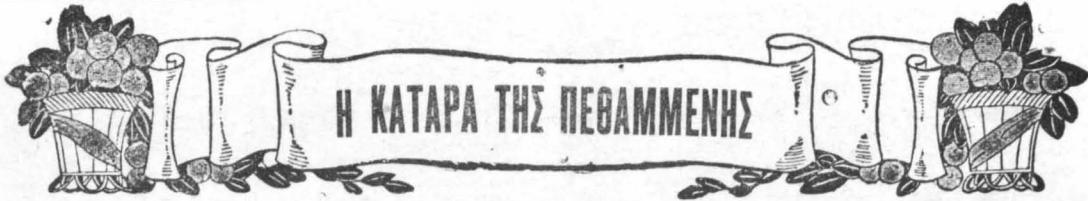


ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ



(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

Ο Τραγκαθέλ ένιοις αρδία. Τους είδε έτοιμους νά όρμησουν καί νά τὸν σπαράξουν μέ τὰ γυμνά σπαθιά τους, χωρὶς καθόλου νά τὸν έχουν κάνει προηγουμένως νῦξι, γιά μια ἀνδρική μονομαχία. Ωστόσο έξακολούθησε, μὲ γαλήνια σᾶλα παγερή φωνή:

— Είμαι δοπής, κύριοι... Κ' είστε τέσσερες καί δώλισμένοι μάλιστα!... Θά ἀμυνθῶ μ' ἔνα μικρό στιλέττο πού ἔχω, ἀλλά θά σκοτωθῶ θέσσας, στὰ τελευταῖς... Πιστεύω δύνασαι, δητί θά θυμάσαις κατόπιν σ' ὅλη σας τὴ ζωή, αὐτά τὰ λόγια πού θύ σδες έστομάσια τόρα!...

Κι' ὑψώνοντας ἄγριωρα τὸ ωραῖο κεφάλι του, φώναξε θροντερά:

— Κύριοι, σᾶς περιφρονῶ!... Είστε δειλοί!

— Απάντω του!... Νά τὸν σκοτώσουμε! Θρυχήθηκαν ξεαλλιοί κ' οἱ τέσσερες.

Κι' δρμησαν ἐναντίον του, Ο Τραγκαθέλ ξαπλώθηκε κατάγκαμα σάμεως. Τέσσερα σπαθιά διένεισαν τότε, πάνω αἵτ' τὸ κεφάλι του...

Μα ὁ νέος τινάχτηκε ἁσφικά δόρθια πάλι καί μ' ἔνα σιδέλτο πάρημα θρέθηκε σε ἀπόστασι τριῶν μέτρων. Ήταν ἔνα ἀπ' τὰ συνηθισμένα τεχνάσματα του, αὐτό!

Ἐκείνοι σάστισαν γιά λγα διευτελεπτά κι' ὡρμοσαν ξανά! Τὸν έσπρωχαν πρὸς τὸν τοίχο τοῦ μεγάρου, κυνηγώντας τὺν καί κόθοντάς του ἀπὸ παντοῦ τὴν ὑπογύρων.

— Ενα σπαθί!... «Ενα σπαθί!... οὐρίσας δ' Τραγκαθέλ, ἀταγανικούμενος ἀπ' τὴν διανόην μανία τῶν ξεπελλαμένων αὐτῶν εἰπτεριδῶν.

— Ενα!... Θά σου δώσουμε τέσσερα ἡμεῖς! σάρκασαν ἀγρια ἔκεινοι.

— Ενα σπαθί!... «Ω, ἔνα σπαθί! Ενακούριλαξε μὲ ἀπόγνωσιν δ' Τραγκαθέλ, ζαρωμένος κολλητά στὸν τοίχο τώρα, καί νοιώθοντας τὶς αίχμες τῶν τεσσάρων ἐκείνων σπαθῶν ν' ἀγγίζουν κύλας τὸ κορμί του.

Ξαφνικά θήματα γοργά ἀντήχησαν καί δυσ φωνές ἀκούστηκαν νά μουγκρίζουν:

— Τεράποντας, Τραγκαθέλ!... εἶχε μουγκρίσει ή μιὰ φωνή τὴ φωνή τοῦ Μωλούμ.

— Απάντω τους, τοὺς διανδρους! μούγκριζε ή δεύτερη φωνή, καί φωνή τοῦ Μονταριόλ.

Καὶ σύγχρονα μὲ τὶς φωνές αἵτες δὲ Λιθερντόν κι' δε Σεβέρ ἐτρέπαν νῆ εξέφυγον πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐνῶ δ' Φοντράγι

— Μπισιέρ ἔφευγαν πρὸς τὰ δεξιά.

— Υι!... Μονταριόλ!... «Εσεῖς!...

— μου, ἀδελφοί μου!...

τυκτέλ μὲ θουρ-

— ια.

Μωλουμ νά

— λ χέρι.

— η οι

— σε

— ια.

— οι

— σε

— ια.

—

ή δόποια πλησίασε—κάποια στιγμή τό τραπέζι του, γιατί νά τό καθαρίση, τόν σκύουσε νά μουρμουρή πνιχτά:

—Όχι... Δέν θ' πάω!... Μπορώ νά κάνω ένα τέτοιο πράγμα, χωρὶς νά είμαι στιμος!...

Κάτια τις έννέα ή άρα πειά, δ Λουσινή στηκώθηκε και έγινε δπ' τό καπτλείο Μέ θήμα ήσυχο και σταθερό κατόπιν, έδιοις πρός τη «Βασιλική Πλατεία». Έκει θρισκόντουσαν πολλές πορέες εύπατριδών, όλες κάτω δπ' τά παραδύματα τού καρδινάλιου, όλες νά πραγιανοέρχονται κι' διλοι τους ή μιλούσαν άμεριμνα ή ξεσπούσαν σε γέλια.

Κάποτε—κάποτε δμως, φρόντισε δ καθένας τους νά σηκώνη τά θλέμματα του, καί νά λοξούταζή με λαχτάρα πρός τά δυό παραθύρα τού πανισχύρου πρωθυπουργού: «Ελπίζε, πώς ίσως νά παραδύνεται σε κανένα δπ' τά παραδύματα έκεινα δη πρωθυπουργός και νά πρόσεχε ιδιαίτερως αύτόν δπ' δλοις!...

«Η δε καρδιναλική προσοχή ήταν πάντα—για δόσους δέν είχα λόγιος νά την πρέψουν—σημεία εύνοιας, τιμών και δέξιωμάτων!..

Ο Ιππότης ντε Λουσινή διέσχισε με σταθερό θήμα τούς δημίους τούν κολάκια είναιν, άπανταντας στούς χαιρετισμούς των μεν και στις δασιέτερες των δέ.

—Ε, Λουσινή! τοδ φάναξε κάποιος, πιό έπιμονα. «Από πού #ρχεσαι, λοιπόν?... Είσαι καρδιναλιώμας κι' έξαντηλμένος!... Μήπως ήσουν δλη τη νύχτα μέ την έρωμάν σου;

—Διάσθολε!... Ούτε είχα έρωμένη, ούτε θά έχω ποτέ μου! είπε μισσούθαρά δ ιππότης.

—Τότε, δπ' τόν «Αθηναίον», λοιπόν!

—Οχι, γιατί άκριθως στόν «Αθηναίον», τή στιγμή αύτη!

Κ' ότερα απ' τη φοβερή αύτη φράση του δ Λουσινή, προσχώρησε και μπήκε στό... μέγαρο τού καρδινάλιου!

«Ενας σωματοφύλακας τού Ρισελιέ τόν πλησίασε με σεθασμό, και τόν ρώτησε τή ζητεί.

—Πάρτε, φίλε μου, δυό πιστόλες! ήταν δη πάντας τού ιππότου. Σάς παρακαλώ νά τίς πιήτε στήν υγεία τού θασιλέως μας και στη δική μου... Φροντίστε δμως προσχώμανως, δόστε νά μέ δεχθή μάλεσσα σε δάκροσι ή έκλαμπρότης τού καρδινάλιου!

Ο κλήτηρας έθαλε τίς δυό πιστόλες πρόδυμα στήν τοστή του κ' είπε με ύφος άξιοπρέπες:

—Είμαι, και θά είμαι πάντοτε, στίς διατάγες τού κυρίου ιππότου ντε Λουσινή!

—Υατέρα άπό λίγα λεπτά τής δράσης, δ ιππότης διασχίζοντας τόν δαφυκτικό γεμάτο άπό διαφόρους δέσιματούχους δυτιθάλαιμα, μεπαινείτε έπιτελους στό πρωθυπουργικό γραφείο...

Ο καρδινάλιος, τό πρώτο έκεινό, ήταν κατακίτηνος σάν λεμόνι. Είχε ργή στό λογχό κορμού του κ' δ πυρτός τόν κρυδόκαγγες. Κρύωνε.

Καθόταν κοντά—κοντά στήν άναμμένη θερμάστρα, τήν κοκκίνη απ' τή λαύρα, κι' δμως κρύωνε στόδημα...

Σ κεπτότον:

—Δέν μ' άγαπαίε... Ποτέ δέν θά μ' άγαπηση,

ή άγερωχη αύτη βασιλιάσσα... Πρέπει δμως, ή νά μ' άγαπηση ή νά μέ μισήση... «Ενα δπ' τά δυό, γιατί νά ξέρω εν θά καθέψω μή δην θα χτυπήσω!... Τί γίνεται δόδυνρά μου, μέσα στή σκοτεινιά, μέσα στά θάμη τής σκιάς και τόν μιστηρίου;...» Νέκεινό τό γράμμα είλη πεσει σε χέρια έχαρδος. Θά ήμουν τώρα ή στήν Βαστιλλή ή στόν τάφο!

—Εποιένω, έχει γίνει κλόπο σκότωμη, πής τρομερής αύτης έπιστολής!... Τότε... Τί γίνεται, τότε;... «Ω, θά κάρηκε!...» σως νά τό παρέσουρε ςη, λασπή, στό ποτάμι, σε κανένα αιλάκι δ. δνεμός και νά τά κατέ τρεψε!... Ισίος και σφέρει;...

—Ωασόσ, κατάρα σ' αύτη τήν άσθεταιότητα, κατάρα στή:

τρομερή αύτη δμιφιθολία, ή δόποια με σκοτώνει δέκα φορές στήν κάθιση δράση που περνήστι!...

Καί κατάρα καλλονής, στός έχθρος μου!...

Αύτη ή «Αννάς πρέπει νά έξοντωθή!...» Έκεινός δ Τραγκαέλ πρέπει νά έξοντωθή!...

Έκεινή ή Σεθρέζ, ή θελκτική έκεινη δουκισσα, πρέπει νά έξοντωθή!...

Θά μέ σκοτώστη, ή την άφήσω νά μέ σκοτώστη!...

—Έγει και φοβερό δηλο ούτη στά σχέρια της:

—Έγει και φοβερό δηλο ούτη στά σχέρια της, μέ τήν δόται μπορεί νά σηκώσει δη σηκώσει δηλόκληρον στρατό έναντινο μου!...

Αύτη ή έναντινο μου!...

—Ναί!...

—Η τελευταία δναφορά τού δ καθαρά τής Βασιλώμης μου Σαμπιράκ,

λέει κατηγοριματικά διτι δ καθαρά τής Βασιλώμης κι' δ Άλε-

ξανδρούς τέλω Βουρβώνων, είνε δφωσιμένοι τυφλά στή δουκισ-

σα στή Σεθρέζ.

—Πιθανόν έπιστης νά είνε δργανό της κι' δ στρα-

τάρχης Ντοράνο...

—Η τελευταία έπιστης δναφορά τού Ραστάρ,

θεσαίωνται δτι δικός της είνε κι' δ κόμης ντε Σαλατι...

—Η δναφορά τού Κορινιάν θεσαίωνται πάλι, δτι δικός της είνε κι' δ Λου-

σινί...

—Ναί, δ Λουσινή!... Σ κοτεινή φύσις μοδ φαίνεται, δ ιππότης αύτός... Ή φυχή του είνε δνεξιχνιστη!... Ασφαλώς, θά τόν δω κάποια ήμέρα τόν δινθρωπο αύτόν, νό δρώνεται έναντινοι μου!

Σ ταμπάτης δπότομα τόν άγωνάδη μοισλογό του, δ πανίσχυρος ήσσόδου έκεινος μεγιστάνης τής Γαλλίας. Ο κλητήρος τού γραφείου του είχε μπή μέσα, ώποκινόταν, και τόυ φιλόριζε με εύλεσεια:

—Έκλαμπρότατε!... Ό κύριος ιππότης ντε Λουσινή, ζητάει νά τού κάμετε τήν τιμή νά τόν δεχτήτε σε δάκροσι.

—Ο Ριοελί, δκούγοντας τά λόγια τού κλητήρος του, χλώμιασε πιό πολύ, γιά τή αστανική σύμπτωση. Σωράστηκε στήν πολυθρόνα του, λυγισμένος δπ' τό θάρος τού ξαφνικού φόβου του. Τά χέρια του είχαν συσπατή και τά θλέφαρά του τρεμούλιασαν...

—Απότομά δμως, ή άπεργηπατη υποκριτική ψυχαριμία του ωαγόνησης τό γαλαριμένο κορμί του. «Ενα χαμόγελο αίνιγμα- τικό πλανήθηκε στά λεπτά του χειλί.

—Νά δην τον παρουσιάστη! είπε άπλα.

—Ενώ δ κλητήρας στρεφόταν, γιά τή διαταγή, δ καρδιναλίους τινάχτηκε δρός δπότομα, κι' αναστήκωσε μιά κουπΐτινα, εκεί μιά γωνιά του γραφείου του.

Πίσω δπ' τή θερειά και δελούδην αύτη κουρτίνα, θρισκόταν και παραμπούνε—έπιστης πάντα—δ δρώνες ντε Σαμπιράκ. Κι' δ καρδιναλίους τού ψιθύρισε:

—Πρόσεχε τόν δινθρωπο πού θά δεχτῶ δμέσως τάρα!... «Άν φωνάζω: «Θεέ μου!» τότε...

—Τί θά γίνη τότε, έκλαμπρότατε; ρώτησε με σεθασμό δ Σαμπιράκ, θλέποντας τόν δινθρωπο του καρδιναλίου.

—Κ' δ Ριοελί με άποφασι πρόσθεσε:

—...Τότε δέν πρέπει νά θγη ζωντανός, δπότης δω μέσα!

Ο Σαμπιράκ, αντίς για δπάντηση, τράβηξε τό μακρύ και καλοσκονιμένο στή έπιτη του. Ό δέ καρδιναλίους—καθηγακαμένους και με διαβολικό μειδίαμα—δφίνε πάλι τήν κουρτίνα με σταθερό θήμα...

—Όταν σε δυό λεπτά τής δράσης μπήκε στήν αδινόσα δ Λουσινή, είδε τόν καρδιναλίου καθιμένου μπρός στό εύρυχωρο γραφείο του και οικυμένους απάνω σε δγούκος έγγρος φωνα. Σημείωνε μάλιστα κάτι στή περιθώριο επόνος ένος έγγραφου κι' έται δην άποκριθηκε στή θαβειά ηπόκλιση τόν ιππότου. Ούτε κατέ ματιά του σήκωσε γιά τά δόνη...

—Πέτε δόλκηρα λεπτά τής δράσης, πέρασαν εται. Στήν πραγματικότητα δ καρδιναλίους προσποιόταν πώς σημείωνε δηθινές κάτι στή θαβειά ηπόκλιση...

—Τέλος, σήκωσε τό κεφάλι του κ' είπε στεγνά—στεγνά:

—Σας άκουώ, κύριε!

—Έκλαμπρότατε! είπε με σταθερή φωνή δ Ιππότης ντε Λουσινή. «Ηρθαν νά σας πάσι πάδι, άποιος και αύριο—και αύτη δη διάστημα τής νύχτας—δέν πρέπει νά θγήτε καθοδίους δπ' τό μεγάρο σας!

Ο Ριοελί ούτε σκίρτης κάτι. Γιά λίγα δευτερόλεπτα μονάχα, περιεράστηκε προσεχτικά τόν ιππότη δην δημόσιο στέμμα...

—Λαμπτά, φίλε μου!... Σ' εύχαριτων. Δέν σε χρειάζομαι πώς γι' αύτη τή στιγμή τουλάχιστον.. Μπορείς λοιπόν ν' άποστρησει!

Περιέμενε λίγο κ' ζτητερά άναστηκε τήν κουρτίνα. Βεβαιώθηκε τότε με νωχέλεια, αύτη τήν πολυθρόνα του. Βάδισε δη τή θερειά έκεινη κουρτίνα, πίσω αύτη τήν δόποια ζτεκεί δ σαμπιράκ.

—Λαμπτά, φίλε μου!... Σ' εύχαριτων. Δέν σε χρειάζομαι πώς γι' αύτη τή στιγμή τουλάχιστον.. Μπορείς λοιπόν δην είπει:

—Γιαθώς θλέπετε, κύριε! επίστης δηλόπατα, έδιοις εάνθαστα τόν ιδιαίτερο γραφαματέα μου, δ όποιος έργαζεται στό πλαίνο αύτό δωμάτιο... Γιατί—πόθεντο!—αύτό που θάγετε νά μου πήτε, δέν πρέπει νά τό δικόυσαν, όλα αυτά—έκτος αύτη τά δικά μου!... Καί τώρα, μπορείτε νά μου μιλήσετε, δπώς θά μιλούσατε μερός στή θέση!

—Ο Λουσινή άποιεινεισιστηλή.

—Ετρεμει..

—Εμπρός, κύριε! είπε δπότομα δ Ριοελί. «Ελαφρώντε τή συνείδηση σας, με μιά ειλικρινή έκμαστήρευσι!... Ξέρετε καλά, έτι μπορώ νά σας δώσω «άφεσι άμαρτιών»... Μιλήστε λοιπόν δηφορά κι' απάραχα, δπώς θά μιλούσατε μερός στή θέση!

(Ακολουθει)



Ο Σαμπιράκ τράβηξε τό πιστόλι του...